

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת פנחס

"הנני נתן לו את בריתי שלום" (כה, יב)
אמר הקב"ה: בדין הוא שיטל שכרו. (במדבר
רבה כא, א)

ויש להבין, מדוע מגיע לו שכר זה בדין?
מבאר רבי בן ציון סנה: מעשה הקנאות לא
היה מתפקידו של פנחס, ויותר מכך -
המעשה היה מנגד לחלוטין לטבעו של פנחס
ולמדותיו, כי היה פנחס נכדו של אהרן
הכהן, שהיה אוהב שלום ורודף שלום.
משל למה הדבר דומה? נשיא ארה"ב החליט
לומר תודה רבה לבוחריו.

הוא ערך מסעות והופעות פמביות בכל
מדינות ארצות הברית, פזר חיוכים ונפנף
לשלום לכלם.

פעם אחת הצליחו מחבלים להתקרב לשירה
שלו, ואף ירו בגלגלי הרכב של הנשיא.

אחד משומרי הראש שם נפשו בכפו, קפץ
עליהם והרג אותם.

כל כתבי העת בארה"ב היו מלאים
בתמונותיו של המאבטח הנועז, והנשיא
כתב לו מכתב תודה נרגש.

לאחרי שנסיימה המהומה, אמר הנשיא:
"אני זקוק לשבוע של חפשת סקי, ורק אחר
כך אתחיל בעבודה".

הנשיא יצא לדרך, ומדריך הגלישה היה
צמוד אליו.

באחד העקולים יצאו לפתע, מתוך סבך
ענפיו של עץ, שני מחבלים, שכוננו את
אקדחייהם אל ראשו של הנשיא.

ללא שהות, חבט המדריך בנשיא, והפיל
אותו על הקרקע, וכך הצילו מהפדורים
הראשונים שנורו.

מכיון שמדריך הגלישה ידע לשלט היטב
במגלשיים, הוא סובב את המגלשיים כך
שפגעו בעצמה במחבל הראשון, ולאחר מכן
בשני. לאחר מאמץ אדיר, הכניע המדריך את
שני האויבים, והציל את חיי הנשיא.

תמונותיו של המדריך מלאו את מודעות
הרחוב, והנשיא נתן לו במתנה שני מליון
דולר.

שאלו כלם את הנשיא: מה ראית לתת לשני
מליון דולר, ואלו לראשון הסתפקת במכתב
תודה?

אמר להם: "הראשון היה מאבטח, וזה היה
תפקידו, השני הוא מדריך סקי, מה לו
ולמלחמות!? זה לא תפקידו, ולכן מגיע לו
יותר.

התורה אומרת: "פנחס בן אלעזר בן אהרן
הכהן" - כהן הוא, בן בנו של אהרן הכהן,
שהיה אוהב שלום ורודף שלום, אין לו קשר
למעשי קנאות כאלה, אין זה מתפקידו ואין
זה באפיו, לכן מגיע לו על המעשה שעשה
שכר מיוחד.

(לאור הנר)

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

"צִרּוֹר אֶת הַמְּדִינִים וְהַפִּיתָם אוֹתָם"
(כה, יז)

מוֹבָא בַּמְדָּרֶשׁ (בַּמְדָּבָר רַבָּה פכ"ב) רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֱלוֹ הָיָה רוֹצֵה מֹשֶׁה לַחֲיוֹת כַּמָּה שָׁנִים הָיָה חַי, שָׁאֵמַר לוֹ הַקֵּב"ה נָקָם וְאַחֵר תֵּאֲסָף, תִּלָּה הַכְּתוּב מִיתָתוֹ בַּמְדִּין, אֶלֶּא לַהּוּדִיעָה שִׁבְחוּ שֶׁל מֹשֶׁה, אָמַר בְּשִׁבִּיל שְׁאֲחִיָּה יַעֲכֹב נִקְמַת יִשְׂרָאֵל, מִיָּד "וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל הָעָם לֵאמֹר הִחְלְצוּ מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לַצָּבָא" (בַּמְדָּבָר לֹא).

יִשְׁנו סְפוּר מִבְּעַל הַ"שְׁאֲגַת אֲרִיָּה", שֶׁהָרַב מְבַרֵּי־סֶק סִפְרוּ כַּמָּה פְּעָמִים: אִשָּׁה זָקְנָה נִקְשָׁה עַל דִּלְתוֹ שֶׁל רַבִּי חַיִּים מִוְּאֵלֹז'יִן וּבִפְיָה סְפוּר וּבִקְשָׁה בְּצִדּוֹ: לִפְנֵי כַּחֲמִשִּׁים שָׁנָה הִתְגוּרְרִיתִי בַּכֶּפֶר לִיד וְוֵאלֹז'יִן.

בְּאוֹתָם יָמִים הִשְׁאֲגַת אֲרִיָּה עָבַר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם (הָיָה זֶה בִּימֵי גָלוּתוֹ) וְהוּא הִתְאַכְסֵן בַּכֶּפֶר שֶׁלָּנוּ בַּמֶּשֶׁךְ כַּחֲדָשׁ חֲדָשִׁים.

הִשְׁאֲגַת אֲרִיָּה הַקֶּפִּיד שֶׁלֹּא לֵאכֹל 'חֲדָשׁ' גַּם בַּחוּץ לְאֶרֶץ, וְלִי (לְאַלְמָנָה) הָיָה קָמַח מִהִישָׁן וְנִרְתַּמְתִּי לְסִיעַ בִּידֵי תַלְמִיד חֶכֶם, וְלִכְבוֹד שִׁבְתָּ, בַּקְבִּיעוֹת, הִיִּיתִי אוֹפָה לוֹ שְׁלוֹשׁ חֳלוֹת. כַּאֲשֶׁר עָזַב אֶת הַכֶּפֶר, בָּרַךְ אוֹתִי - כִּי אֲזָכָה לַעֲשִׂירוֹת וְאֲזָכָה מִכֶּסֶף לִבְנוֹת שְׁלוֹשָׁה בְּתֵי כְּנִסְיֹת (כְּנֶגֶד ג' חֳלוֹת) שָׁנִים בְּגוֹלָה וְאַחֵד בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ.

"בְּרוּךְ ה'" - הַמְּשִׁיכָה הָאִשָּׁה לְסִפּוּר - בַּעֲשִׂירוֹתֵי, בְּנִיתִי בֵּית כְּנֶסֶת אֶחָד בְּוִילְנָא וְאַחֵד בַּעֲיָרָה אַחֲרֵת, (הָרַב מְבַרֵּי־סֶק אָמַר כִּי הִתְפַּלֵּל בְּאוֹתוֹ בֵּית כְּנֶסֶת) וְהִנֵּה עֲתָה קִפְצָה עָלֵי זָקְנָה, יֵשׁ לִי אֶת הַסְּכּוּם הַמֶּלֶא - מִמּוֹן רַב, לִקְיָם אֶת הַמֶּשֶׁךְ הַבְּטָחָתוֹ - לִבְנוֹת בֵּית כְּנֶסֶת בִּירוּשָׁלַיִם עִי"ק, אֶךְ פִּינוֹן שְׁאִין מְכָרִים בִּירוּשָׁלַיִם בְּאִתִּי לְשֹׂאֵל אוֹלִי לְרֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה יֵשׁ קְשָׁרִים בִּירוּשָׁלַיִם - וְאַפְקִיד אֶת הַכֶּסֶף בְּיָדוֹ - וְהוּא כָּבֵד יַעֲבִיר אוֹתוֹ לְתַעֲוִדָתוֹ.

הִתְפַּלֵּא רַבִּי חַיִּים: לִכִּי הִפְיָתָה, מָה דוּחַק אוֹתָךְ, אִם הִשְׁאֲגַת אֲרִיָּה בָרַךְ אוֹתָךְ, הָרִי לֹא תַעֲזֹבִי אֶת הָעוֹלָם עַד שֶׁתִּבְנִי שְׁלוֹשָׁה בְּתֵי כְּנִסְיֹת, יֵשׁ לָךְ בְּטוֹחַ, מָה בּוֹעֵר לָךְ?! ... בְּטוֹחַ מִהִשְׁאֲגַת אֲרִיָּה.

לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה בְּטוֹחַ חַיִּים מִהַקֵּב"ה! - מִלְחָמַת מְדִין.

כִּי הִכַּל יוֹדְעִים אֶת דְּבָרֵי חֵן"ל, אֱלוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה הָיָה מַעֲנִין לַחֲיוֹת עוֹד כַּמָּה שָׁנִים הָיָתָה לוֹ יִכְלָת, כִּי הָיָה בְּיָדוֹ מִשְׁכוֹן "נָקָם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַחֵר תֵּאֲסָף אֶל עַמִּיךְ" - אֵינָךְ מֵת עַד שֶׁתִּנָּקֵם בַּמְדִּין. לֹא הָיָה לוֹ צוּי לִלְכֹּת מִיָּד וּלְהִלָּחֵם בַּמְדִּין, וְהָיָה בִּיכְלָתוֹ לְדַחוֹת אֶת הַנִּקְמָה.

עִם כָּל זֹאת, הִחְלִיט מֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה: וְכִי אֶתְחַשֵּׁב בַּחַיִּים שְׁלִי בְּשַׁעֲה זֹאת שֶׁנִּפְלָה בְּחִלְקִי מִצָּוָה לְהִלָּחֵם בְּאֵלֹי שֶׁהִחֲטִיאוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּרִיצוֹת?! בְּאוֹתוֹ יוֹם הוּא כָּבֵד עֶרֶךְ גִּיּוֹס - לְנָקָם בַּחֲטָא הַפְּרִיצוֹת "גְּדוֹל הַמַּחֲטִיאוֹ יוֹתֵר מִן הַהוֹרְגוֹ!"

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ יָדַע לְהַעֲרִיךְ כַּמָּה שָׁנָה עוֹד שְׁנַת חַיִּים שֶׁל גְּדוֹל כְּמוֹתוֹ, וְהַבִּין כִּי אִם יִשְׁאָר בַּחַיִּים, עִם יִשְׂרָאֵל יָכוֹל לְהַרְוִיחַ הוֹן רוֹחֲנִי וְגִשְׁמֵי רַב - חַיִּים נוֹסְפִים שֶׁל מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹקִים! אֶךְ הַפְּקִיר אֶת הַכָּל, וּבִכְךָ לִמּוֹד אוֹתָנוּ מִהוּ חֲטָא!

א"כ, מִלְחָמַת מְדִין לְמִדָּה אוֹתָנוּ, רִאשִׁית כָּל, מָה הַמְּשַׁמְעוֹת שֶׁל חֲטָא, וְעַד הֵיכָן מַגְעַת חֲמַרְתּוֹ שֶׁל עוֹוֹן.

דְּבַר נוֹסֵף הִיא לְמִדָּה אוֹתָנוּ: הַגִּיּוֹס שֶׁל אוֹתָהּ מִלְחָמָה הַגִּיּוֹס שֶׁעֶרֶךְ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה בּוֹ לְמוֹד מִיָּחָד לְדוֹרוֹת.

(לְהַגִּיד)

א גוֹט שַׁבַּת